

nens Arbeider og Dplysninger ville selvfølgelig blive meddelte som Bilag til Lovforslagene. Den har udarbejdet 2 fuldstændige Lovforslag, et om anerkjendte Sygekasser, og et om Arbeidernes Sikring mod Følgerne af Ulykkestilfælde. De Forslag, som jeg har den Ære at fremsætte, ere udarbejdede paa Grundlag af Kommissionens Forslag: dog have de ikke helt fulgt dem. Der er i Bemærkningerne, der ledsage Lovforslaget, gjort nøiere Rede for, paa hvilke Punkter man ikke har fulgt dem, og af hvilke Grunde, og jeg skal derfor ikke gaa nærmere ind derpaa. — Med Hensyn til Lovforslaget om de anerkjendte Sygekasser skal jeg i Korthed nævne, at denne Titel er valgt, fordi den Form, under hvilken man tænker at understøtte Sygekasserne, er den: at man anerkjender Sygekasserne, det vil sige, de komme under en Statsadministration, der fører et vist Tilsyn med dem; naar den anerkjender en Sygekasse, tilfalder de Goder denne, som Lovforslaget foreskriver. Blandt andet faar Sygekassen saa af det Offentlige godtgjort Halvdelen af Beløbet af dens aarlige Medlemsbidrag. Denne Halvdel foreslaaes, til at begynde med, udredet af Statskassen, medens den efterhaanden skal gaa over paa Kommunekassen. Det vil jo iøvrigt nærmere findes viist i Lovforslaget, hvorledes Forholdet tænkes ordnet. Det følger af sig selv, at der maa sættes visse Billaar for Anerkjendelsen af en Sygekasse, nemlig dels at den er indrettet saaledes, at den overhovedet kan fungere, dels at den giver et vist Minimum af Hjælp, og dels endelig kun giver Udgang for Personer, som i og for sig kunne antages at burde være i en Sygekasse. Jeg troer iøvrigt, at jeg hensigtsmæssigere kan henvise til Lovforslaget og dets Bemærkninger samt alle dets medfølgende Bilag, end paa dette Standpunkt give en nærmere Analyse deraf; dertil vil der senere blive Leilighed.

Lovforslaget om Arbeidernes Sikring mod Følgerne af Ulykkestilfælde under Arbeidet hviler paa et helt andet Princip og en helt anden Betragtning. Staten leverer her ogsaa Administrationen og Tilsynet og egentlig noget Mere end det, idet den hjælper til Fordeling af Midlerne; men iøvrigt har man her, som ogsaa andet Steds, etableret det Princip, at Midlerne til Beskrivelsen af den ved Loven hjemlede Forsikring mod Ulykkestilfælde under Arbeidet tilveiebringes af de paagældende Arbeidsgivere i Forening. Med andre Ord, man har i Lovforslaget gjort Arbeidsgiverne solidariske ligeoverfor de Ulykkestilfælde, som tilfældig eller paa anden Maade indtræffe uden vedkommende

Arbeiders egen Skyld, og altsaa legalt tilfikkret Arbeiderne en vis Erstatning i Form af en livsvarig Understøttelse; forsaavidt de dø, hdes en Understøttelse til deres Enter og umyndige Børn. Det kommer an paa, hvad man vil dømme herom, om man vil finde det forfarligt at etablere det i Lovforslaget opstillede Princip, at ligesom man sikrer sig i saa mange andre Retninger, saaledes vil man ogsaa sikre den levende Arbeider. Det er jo vel bekjendt, at mange Arbeidsgivere allerede nu gjøre det ad Frivillighedens Vej; men det følger jo ogsaa af sig selv, at den Maade at iværksætte Sagen paa har sine Mangler, idet dels de, der forsikre, kunne opsigte til enhver Tid, og dels ikke Alle komme med. Det er som sagt Principet for Lovforslaget, og jeg skal nu henstille til Thingets Overveelse, om vi kunne enes om et Lovforslag i den Retning; jeg haaber, at det kan blive Tilfældet. Det følger allerede af det, jeg har udtalt, at de Personer, som Lovforslaget maa omhandle, ere dem, der have lønnet Arbeide hos en Anden, hos en Arbeidsgiver; det ligger jo bagved det Forhold, som jeg har omtalt, at det er Arbeidsgiverne, der gjøres solidariske for den Stads, der paa den Maade er indtraadt. Jeg antager, at saa omtrent Alle, der kunne kaldes Arbeidere her i Landet, ere indbefattede under dette Lovforslag. Men det følger af sig selv, at man ikke kan tage Alt under Et, da Billaarene og Favens Nærhed ere forskjellige i de forskjellige Klasser. Derfor har Lovforslaget inddelt de vedkommende Arbeidere eller vedkommende Arbeidsbrug — hvad man nu vil kalde det — i forskjellige Klasser. Hovedklasserne ere, for det Første Landbrug med de dertil knyttede Virksomheder, for det Andet industrielle og Haandværksvirksomheder. Løsning og Ladning af Skibe og lignende Arbeider, som Administrationen er bemyndiget til at inddele i Underafdelinger, efter som de maa sættes i en højere eller lavere Fareklasse, og endelig Søfart samt Fiskeri med danske Fartøier, som danner en Klasse for sig, hvilket den efter Omstændighederne fornuftigvis maa gjøre. Kommissionen har — jeg kan gjerne nævne det strax — ikke taget Søfart og Fiskeri med af den Grund, at man mente, at der forelaa for saa Dplysninger med Hensyn til de Ulykster, der herved vare foresaldne, og de Tab, der vare forvoldte. Jeg anerkjender naturligvis, at der foreligger Dplysninger i andre Retninger, som have deres store Værdi — og at der ikke foreligger nogen med Hensyn til Søfart og Fiskeri. Det er ganske rigtigt. Men paa den anden Side formener Regjeringen, at naar man anerkjender Ansvarlig-